

Trolldrycken. :
Detta häfte
innehåller ett
utkast utgörande en
annan vändni...

Haglöf, Karl,

81 F a B

National Library
of Sweden

HAGLÖF. K. S.

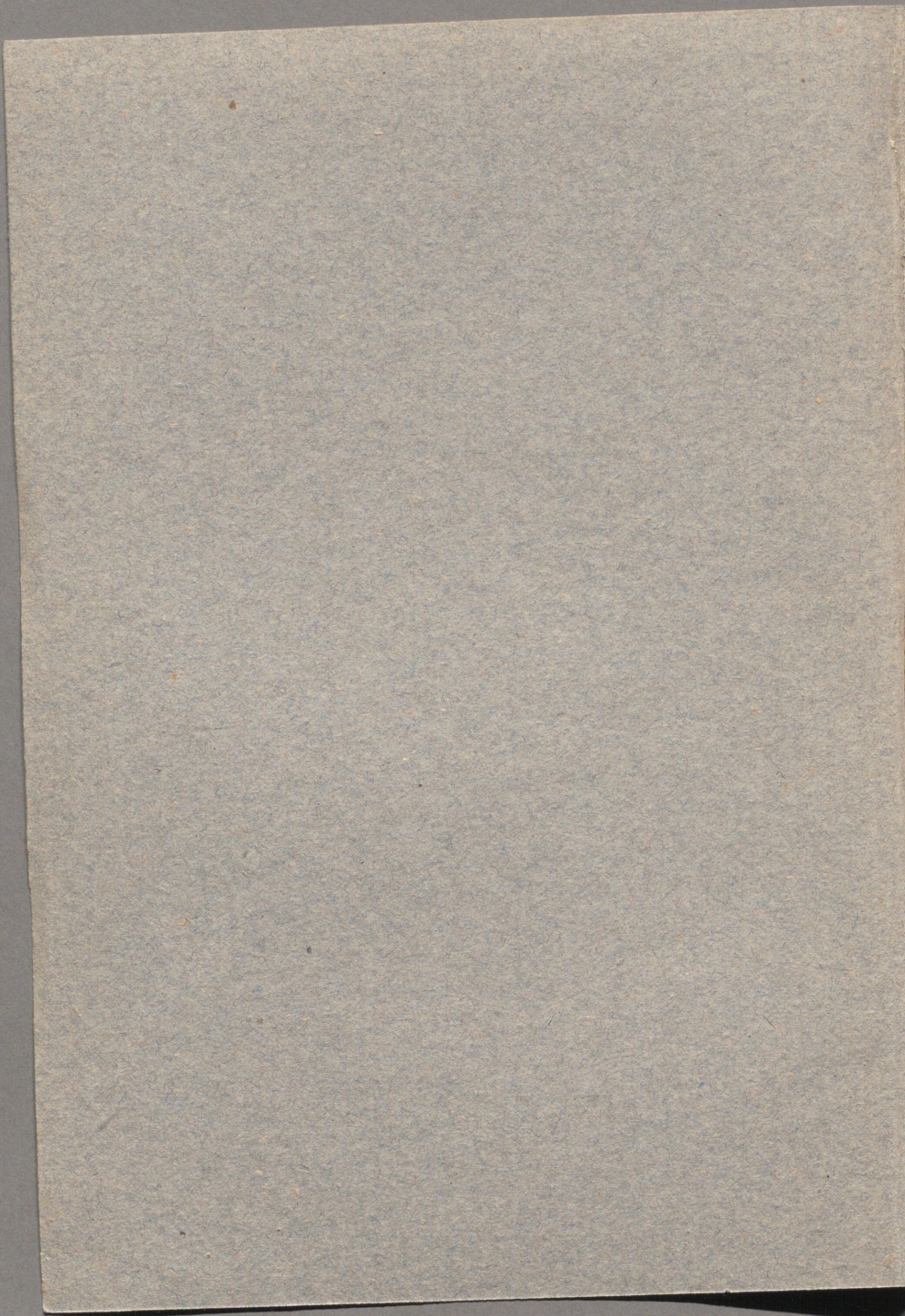
TROLLDRYCKEN

Vitt. L.

Dram.

(Be)

1929

Vitt. Sv.
Dram.
(In)
o

TROLLDRYCKEN

Detta häfte innehåller ett utkast av K. S. HAGLÖF
utgörande en annan vändning mot slutet av
MANFRED JERNSTRÖMS pjäs

“Den trogne vännen“

Följes detta alternativ kan man kalla pjäsen

“TROLLDRYCKEN“

enär ingenting, i så fall, i pjäsen ger anledning
till dess nuvarande titel.

Alternativet följer gratis till köpare av pjäsen “Den trogne
vännen“, men kan separat köpas för att eventuellt
föras som en sketch för sig och kostar då
35 öre, 4 exemplar 1 krona.

Som sketch spelas den av 3 herrar och 1 dam.

Utgiven å Teaterförlaget, Borlänge.

BORLÄNGE 1929
DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.

TROLLDRYCKEN

Spelas stycket som sketch äro Finn-Jon och Erik inne å scenen. Finn-Jon en äldre klumpig gubbe och Erik en snygg snobb. Som alternativ avslutning å den nämnda pjäsen spelas den till sidan 19, 11 raden:

— Men det var en trolldryck du skulle ha. Det var för att en viss flicka skulle tycka om dig?

Erik: Alldeles så ja. Men går det inte an att göra den så att om fästmannen finge litet, att han finge leda vid flickan och vore nöjd att sluta. Se saken är den att han är en stark baddare, så jag anar nästan det värsta, fastän vi finge henne att bli kär i mig. Han kunde spöa upp mig, det där syndstraffet.

Gubben: Då å väl ingen konst, kärleksvinet jag har i den här flaskan har den egenskapen. Som du ser (visar på flaskan) är det här numro ett, finge du numro två, verkade det tvärtemot.

Erik: Nå vad kostar hela den där flaskan? Sânt där vore allt bra att ha mer än en gång. Få se, om jag tänker efter kanske jag borde ha en liten flaska av nummer två också ifall att — — —

Gubben: Ifall att kärleken skulle gå ur, menar du. Hör du Erik, när hon fått en ordentlig dosis, då behöver du inget vin numro två. Men, vill du ha en flaska av den också, inte mej emot. Det fordras bara 10 droppar i ett glas vatten, och så är det hänt. Då slår jag i för 3 kronor i den här släta flaskan (slår i trolldrycken). Kom ihåg nu att det här är numro ett så att du inte tar galet. (Slår i en annan flaska.) Här har du nu numro två i den här svarta flaskan, du hörde att den verkade mer och mer kärlek, om en kvinna får av den. Du är väl kär i flickan förut förstår jag, så du behöver ej smaka på det. Sätter kärleken för hårt åt dej, kan du ta två eller tre droppar av vinet n:o 1.

Erik: Ja, visst ja, men jag funderar på de där 150 kilo, kan det vara sanning? Men apropå dä, har ni gett någon in förut av vinet?

Gubben: Jag sålde av vinet n:o 1 till den här Sven i grannbyn, kanske han har gett Astrid — hon hette ju så den du är kär i — av det och därför är det nog som det är.

Erik: Där ha vi det, dä är aldeles säkert så. Men så sant som jag heter Erik skall han få äta upp det i sovel och bröd. Det skall väl passa någon gång.

Gubben: Nu får jag fem kronor för dropparna, och det är allt bra billigt pris dä, du. En billigare fästmo står dä inte te å få. Lycka till för dej.

Erik (ger honom pengarna): Går det där bra, ska ni nog få en femma extra när det har lyst för oss. (Tar flaskorna och tittar på dem.) Jaha, det här var n:o 1, det var för Astrid, 10 droppar i ett glas vatten. Det andra kan vara bra att ha i fall att — —. Ni är allt en riktig kuckelgubbe, Finn-Jon, dä är vad ni är, dä.

Gubben: Jag gav patron Gyllenhielm en flaska för två år sen, å du må tro att dä gjorde mån. Han gifte sej samma år på hösten. Frun lär vara så kär i honom, så han frågte mej sen en gång om jag hade något motgift om hon skulle bli för galet tokig i honom. Dä ä väl så att måttliga korvar ä bäst. Vi talte om rågen, dä var allt 150 kilo jag bar över bergen, dä var just va dä var. Du kan låta bli att nämna något om de där dropparna, dä angår ingen. På 1915 var jag i Sundsvall, å där köpte dom droppar lite te mans. År 1916 dä skall du få höra...

Erik (avbrytande): Nu har jag inte tid att höra mer. Jag skall till handelsboden innan dom stänger. Adjö, Finn-Jon.

Gubben: Ja, vi får språkas vid mera om Gyllenhielm nästa gång. Adjö. (Går.)

Erik (betraktar flaskorna): Det skall bli kuku åt Astrid och Sven med om jag får tag i dem. Du skall allt få båd 11 och 12 droppar, Astrid, var lugn för dä.

RIDA.

Tredje akten i boken följes med undantag av att ordet »giftflaskan» ändras till »flaskan med dropparna». Å sidan 25, nära slutet står: »Lämna glaset orörda». Skall ändras till: Båda dricka ur sina glas.

Astrid: Du hörde alldeles säkert felt, jag hör ej ett dugg. (Båda gå ut.)

FJARDE SCENEN.

Erik, senare Professorn. Slutligen åter Sven och Astrid och

Erik (för sig själv): Nu äntligen är det snart hänt. Nu hörde jag att Astrid och Sven drucko ur saften med dropparna i och nu är det snart slut med kärleken, dem emellan. En märkvärdig gubbe den där Finn-Jon. Kan verkligen samma droppar göra i kärlek för den ena och göra ur kärlek för en annan, men vi få väl snart se.

(Professorn, med långt tovtigt hår, grått skägg, lång svart rock, glasögon på näsan och stram hållning, kommer in.)

Professorn: Guds fred. Jag tror jag träffar dig, Erik, ensam i ett främmande hem, är inte herrn och frun hemma?

Erik: Har inte sett till dem. Jag hör röster i rummet intill, kanske de äro härinne.

Professorn: Jag är god vän till far och mor här, och brukar alltid ränna in när jag ränner om. Hur är det med Astrid annars, har hon fått någon fästman än?

Erik (För sig själv): Ja, säj dä, tors jag säga att hon skall bli min? (Högt säger han). Hon kanske både har och inte har. Hon är nog inte säkerställd än, vad jag vet. Men hör professorn tycker ni att Astrid och jag skulle passa ihop, jag har liksom litet drag till henne.

Professorn: Då är mycke förståndigt att tänka på detta i första hand. Alltför ofta rusar man iväg utan att veta dit eller hit. Förståndigt folk tänker sig

för. Nog tror jag att Erik och Astrid passar bra ihop. Nå vad säger Astrid själv?

Erik: Jag har köpt en trolldryck av Finn-Jon, jag har t. o. m. gett henne en dos av den, så nu har jag snart henne på mina fem fingrar. Annars är Sven pinförtjust i henne. Det skall bli roligt se vad troll-drycken duger till. Ni lägger väl ett goft ord för mej om det kniper?

Professorn: Hör du min kära Erik: Lek inte med kärleken. För resten vad skulle en sån där dryck kunna uträtta? Nu är du allt lurad min lilla vän.

Erik: Nänejmen. Tio droppar av den där flaskan (springer in efter flaskan) är nog för att få Astrid att bli kär i mej och om en karl får 10 droppar blir han kär i en viss flicka. Är dä inte en märklig medicin?

Professorn: Jag slår vad om att kunna dricka ur halva flaskan utan att få någon känning av nånting sådant. På mej biter ingen kärlek på. Förresten, dä finns ingenting som heter kärlek.

Erik: Professorn får ta tio droppar, men ta för guds skull inte mera, dä går aldrig väl. I alla fall må ni försöka men på eget ansvar. Tio droppar i ett glas vatten var det.

Professorn: För att visa att dropparna ingenting duger till skall jag prova av dem. Slår en dos, (räknar dropparna) i ett av glasen på bordet och tömmer det hastigt. Nu tror du att jag skall bli kär!

Erik: Jag säger ingenting, men vi få väl se. Finn-Jon har nog varit med en dag förr, han. Rätt vad det är, sätter det nog åt er.

Professorn: Ja, herre gud (tar sig om magen och för händerna upp och ned) det där var konstiga droppar.

Erik: (Talar för sig). Nu förstås vill den där token åt Astrid också. Dä kan gå åt skogen för mej ändå det här. Jag måste träffa Astrid innan det går åt Helsingland med den där. Om han ginge sin väg ändå, gubbstruten.

Professorn: Nej, nu är det bäst att jag går,

Det här var det konstigaste jag har varit med om. (Håller sig för bröstet och talar andfått och halv-springer ut).

Erik: Jag tror jag måste se efter vad det kan bli av gubbslarven. Det tog och det tog hårt. Det torde nog verka åtskilligt på Astrid och Sven också, antar jag. Jag skall stå på lur, kanske dom kommer in igen. (Går ut).

Astrid och Sven inkomma från höger. Sven ömsom spottar och hostar tar sig för bröstet och går halv-krokig. Astrid går och tittar sig i spegeln, gör grimaser och känner på ögonen om hon är vaken, nyper sig på hakan.

Astrid: Sover jag eller är jag vaken? Jag tycks vara vaken! Jag blir så konstig så jag känner inte mig själv.

Sven: Då va fasingen va då tog hårt på en stackare att fria. Jag vart riktigt konstig efteråt. Hur ska då då kännas att bli gift. Jag går aldrig ut med det. (Hostar, nyser och ruskar sig).

Astrid: Jag vart så konstig, så konstig. Jag vet inte om jag är vaken. Är det fel med dig, också? Kanske vi gjorde nå tokigt nu. Då är som jag inte vore det minsta kär i dej, den här stunden.

Sven: Ja, ser du, det kväljer mej, bara jag tänker på dej. Jag struntar i både dej å svärmor å svärfar å hela faderullan. Jag kan inte — — — jag kan inte — — — nej se jag kan inte.

Astrid: Du behöver heller inte stå vid det där, jag förstår så väl att du med ditt obändiga lynne bara blir en plåga för mej, du är fri.

Sven: Sa du obändiga lynne, nyss lät du som du trodde att jag skulle vara enfaldig och nu är det annat ljud i skällan. Såna ä flickorna. För resten struntar jag helt och hållet i dej. Jag tar dej inte i hand till avsked ens, nu går jag, adjö. (Går ut).

Astrid: Jag är riktigt led vid Sven. Jag tar mycket hellre Erik, om jag skall ha någon. Erik är

väl gossen för hela dagen, dä. Han var här nyss, men han har väl gått nu. Jag känner hur mitt hjärta brinner för Erik. Antingen Erik eller ingen. Antingen Erik eller ingen. Antingen Erik eller ingen. Erik (sticker in huvudet men Astrid märker det inte utan säger om igen orden: antingen Erik eller ingen). Talar för sig). Nu passar dä precis. Sabla Finn-Jon te ha medicin. (Högt). Jag tyckte det lät som du talte vid någon. Du sa ju, antingen Erik eller ingen. Är stunden alltså kommen för mej? Du älskar mej således, Astrid? Säg att du älskar mej!

Astrid: Ja, jag känner mej alldeles dragen till dej. Dä blir nånting konstigt med en ändå när kärlek n kommer. Du älskar väl mej uppriktigt, och inte bara för skoj och spektakel.

Erik: Ja, dä skall du veta (omfamnar henne länge och väl, stryker hennes hår, tar hennes hand och kysser den).

Profusorn: (Kommer inrusande). Stopp, stopp där. Inga onödiga ömhelsbetygelser, om jag får be. Här är det jag som levererar kärlek. Gå ifrån henne, Erik, gå säger jag. (Erik går motvilligt). Jag skall be att få intaga din plats. Jag älskar dej, Astrid. Är dä inte skönt med litet kärlek? (Tittar henne in i ögonen). Det måste kännas skönt att veta sig vara älskad, är det inte så älskade Astrid?

Astrid: Ack, jo, jag älskar er båda två, så märkvärdigt. Jag kan ju inte få ta mer än den ena av er, hur skall det här bli?

Profusorn: Dä blir mej dä. Jag känner på mej att vi ska ha varandra, Astrid fäster sig väl inte vid Erik där.

Erik: (För sig själv). Dä var ett elände att jag skulle visa den där gycken flaskan, tänk om jag kunde narra i honom av flaskan n:o 2. Jag måste tänka ut något sätt. (Högt). Nu är dä ju så att jag har mina planer också på tösen, jag förstår aldrig hur vi ska ordna upp det här.

Professorn: (Vänd till Astrid). En gammal och förständig karl är nog för mer än en pojkspoling (Erik springer oförmärkt ut och kommer genast tillbaka med flaskan med dropparna n:o 2, tittar misstänksamt åt professorn och slår skyndsamt i några droppar i glaset).

Erik: Jag tycker jag är så förstig i dag. Du Astrid tillåter väl att jag dricker litet vatten och kanske tar några droppar saft till.

Astrid: Ja för all del. Servera professorn, Erik, om han vill ha. (Erik serverar saft och vatten.) Var så god Professorn och drick om det smakar. (Båda dricka).

Professorn: Då var en härlig sommardag i dag. Jag känner det alldeles som jag vore bara 20 år. Får man sej så en liten flamma, kunde man gott leva i femti år till. (Sjunger en strof). Glad såsom fågeln i morgonstund, hälsar jag våren i friska naturen. Man blir nästan litet poetisk. (Sjunger). Klang min vackra bjällra i den sena kväll.

Erik: Jag tror det satte åt huvudet på Professorn. Jag känner mig konstig jag också.

Professorn: Då var väl inte någe rackartyg i saften, jag tror det sätter åt huvudet.

Astrid: Nej, saften är nog oförfalskad vara och av senaste årets skörd.

Professorn: Jag blir riktigt konstig vet du, (vänd till Erik) det glada humöret for bort med detsamma, och fara värt om inte kärleken fick ett avbräck, också. Nyss var jag så pin kär i Astrid, men nu tror jag jag struntar i både det ena och det andra. (Tar sig för bröstet). Nu tror jag att mitt syndiga jag far hem till mitt. Ni lär ursäktas. (Går. Båda ser frågande på varandra).

Erik: Men här Astrid har du pilten som vet vad han vill. Mitt hjärta har slagit, slår och skall alltid slå för dig lilla Astrid, kom i min öppna famn.

(Båda störta i varandras armar).

RIDÅ.

